

Endelig kan Justitsministeriet tilslutte sig arbejdsgruppens forslag om, at enhver form for medicinering og behandling, herunder kirurgisk behandling, som har til formål at skjule sygdomssymptomer, så hesten kan træne og deltage i konkurrencer, ikke skal være tilladt.

Der henvises til lovforslagets §§ 26 og 27, som svarer til §§ 26 og 27 i arbejdsgruppens lovudkast.

13. Mærkning af heste

13.1. Arbejdsgruppens overvejelser

Formålet med at mærke heste er for det første at skabe en sikker identifikation af hesten bl.a. i forbindelse med avl, konkurrencer, medicinering og handel. Mærkning af hesten kan således sikre, at hesten ved konkurrencer starter i den rette klasse, ligesom mærkning kan være medvirkende til, at en skadet hest ikke handles uden kendskab hertil, samt at spillere kan have tillid til hestens identitet, hvilket er afgørende for totalisatoromsætningen.

For det andet kan formålet ved synbar mærkning af hesten være at forsyne hesten med et varemærke. En synbar mærkning - dvs. i form af brænde- eller frysemærkning - anvendes i markedsføringsøjemed i forbindelse med afbildning af heste i eksempelvis blade, tidsskrifter, i TV og ved konkurrencer.

Mærkning af heste kan ske ved brændemærkning, frysemærkning, chip og tatovering. I de senere år er mærkning med chip blevet mere udbredt.

Brænde- og frysemærkning foretages typisk på føl, som endnu ikke er fravænnet. Fordelen ved brænde- og frysemærkning er, at disse former for mærkning er direkte synbare. Erfaringer har vist, at disse mærker i nogle tilfælde udviskes, når hesten bliver ældre, således at det bliver vanskeligt eller behæftet med usikkerhed at aflæse identifikationsnummeret. Hertil kommer, at der fra flere sider er udtrykt bekymring for, at disse mærkningsmetoder påfører føllet smerte.

Ved brændemærkning presses rødgloedende jern (700-800°) mod hestens hud i ca. 1 sekund, dog afhængig af hestens hudtykkelse og hårvækst. Derved ødelægges hårcellerne, så der ikke vokser hår. Der brændes ikke længere så dybt, at der fremkommer egentligt arvæv. Ved denne mærkningsform præges ofte avlsforbundets logo og eventuelt cifre fra registreringsnummeret på hestens lår.

Ved frysemærkning nedkøles aluminiumstal i flydende kvælstof (-196°), som herefter holdes fast presset mod hestens krop i minimum 20-25 sekunder. Derved påvirkes hårsækkene, så hårene bliver hvide. På skimlede heste presses tallene mod hestens krop i længere tid, så der opstår ardannelse, der ses som sorte

felter. Ved denne mærkningsform præges hele registreringsnummeret på hestens krop. Metoden anvendes ikke længere i Danmark, men formentlig er flere tusinde heste fortsat mærket ved frysemærkning.

Ved mærkning med chip placeres en kapsel på ca. 1,9 x 8 mm, som er kodet med et nummer, ved injektion under hestens hud eller dybere. I Danmark placeres chippen typisk midt på venstre side af hestens hals på overgangen mellem muskel og spækkam. Chippen aflæses med en scanner, der holdes ud for det område af hestens krop, hvor chippen forventes at befinde sig. Fordelen ved chipmærkning er, at der ikke er tvivl om aflæsningen, samt at chipmærkningen i dyreværns-mæssig henseende ikke anses som kontroversiel. Det skal dog bemærkes, at en hest kan være bærer af flere chips, hvilket kan tænkes at skabe en vis usikkerhed om identifikationen. Ved nyere typer af chips er risikoen for vandring i hestens krop minimal. Det bemærkes, at chippen - og det heri indkodede identifikationsnummer - ikke er direkte synbar.

Mærkning kan endelig ske ved tatovering af et nummer på indersiden af hestens læbe. Denne form for mærkning anvendes ikke i Danmark.

Fryse-, brænde- og chipmærkning af heste foretages af teknikere, som er ansat ved Landscentret Heste med reference til en dyrlæge. Chipmærkning foretages desuden af dyrlæger. Uddannelsen af teknikerne varetages af Landscentret Heste og er særligt tilrettelagt med henblik på chipmærkning. Uddannelsen omfatter blandt andet anatomi, hygiejne og lære om hestens adfærd og reaktionsmønster.

Dyreværnsrådet afgav den 6. marts 2000 en udtalelse om brænde- og frysemærkning af føl. Baggrunden for rådets udtalelse var, at rådet havde modtaget en række henvendelser fra privatpersoner, der var bekymrede for, om dyr udsættes for smerte ved brænde- og frysemærkning.

Dyreværnsrådet udtalte, at det ikke havde været muligt at fremskaffe tilstrækkelig overbevisende dokumentation af føls lidelser ved brænde- og frysemærkning. Rådet fandt dog, at der er forbundet en vis grad af smerte med såvel den egentlige mærkning som med den efterfølgende sårheling, men at forløbet ikke er forbundet med varigt mén eller væsentlig ulempe.

Dyreværnsrådet vurderede ikke på daværende tidspunkt den omtalte identifikationsmærkning som en overtrædelse af dyreværnslovens § 1. Da mærkningen i identifikationsøjemed ofte ikke opfylder sit formål, anbefalede rådet imidlertid, at brænde- og frysemærkning kun anvendes i situationer, hvor der ikke findes andre mindre smertefremkaldende metoder til identifikationsmærkning, som f.eks. chipmærkning, samt at